Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. Den 15de Oktober 1898. 47de Aargang.

Præsident Wilford Woodruff.

Udførligere Beretning om hans Død og Begravelse.

Præsident Woodruffs Død indtraf i Oberst Isaac Trumbos Bolig i San Francisco, California, den 2den September Kl. 6,40 om Morgenen. Følgende Beretning fra Deseret News vil uden Tvivl interessere de Hellige i Skandinavien.

Det vil betydeligt lindre de Helliges og hans mange Venners Sorg at vide, at Præsident Woodruffs sidste Timer her paa Jorden hensvandt uden Smerte eller Bekymring, og hans Bortgang ved Døden var ligesaa rolig som en almindelig Søvn. Ja, uden mindste legemlig Bevægelse hensov han i den dybe Søvn, der ender denne vor jordiske Tilværelse.

Angaaende hans Tilstand, forend Døden indfandt sig, sagde Præsident Cannon i Dag til en Korrespondent: „Medens Præsident Woodruff opholdt sig i San Francisco, sov han godt om Natten og hvilede sig, og hans Appetit var meget god. Han viste ikke Spor af at være utilpas og var i Virkeligheden heller ikke syg. For otte Dage siden, nemlig en Mandag, kjørte vi en Tur sammen ude i Anlægget, og han var i særdeles godt Humør og talte med Lethed, saa at han derved tiltrak sig min Opmærksomhed mere end almindeligt. Om Tirsdagen var han ikke ude, men befandt sig vel. Onsdag Morgen skrev han nogle Breve og gjorde ligeledes nogle Optegnelser i sin Dagbog, men følte sig træt og utilpas. Om Torsdagen var hans Tilstand endnu mindre lovende, og han begyndte at blive mere urolig. Omtrent Kl. 2 om Eftermiddagen blev han meget heftig syg og ytrede den Gang sine sidste sammenhængende Ord. Det var nemlig bleven ham fortalt, at Præsident Cannon var tilstede, hvortil han svarede: „Ja, jeg ser ham." Han sagde ogsaa noget om sin Søn Asahel, hvem han ønskede at se.

Dr. Winslow Anderson, tidligere bosat i Salt Lake City, Dr. Buckly og Dr. Mc Mutt, en berømt Læge, vare ved hans Sygeleje, og disse erklærede hans Tilstand for at være meget farlig. Efter Kl. 6 om Torsdagen laa han ubevidst hen, indtil Døden tog ham i

Favn. Kl. 12 om Natten saa jeg ham; han sov da saa blidt og roligt, som det var nogen muligt, og hans Ansigt havde et meget smukt Udtryk. Jeg følte paa hans Puls, og den blev mere og mere sagte, indtil den tilsidst aldeles ophørte at slaa. Hans Legeme var varmt næsten til det allersidste. Hans Livs Ende indtraf om Morgenen Kl. 6,40 uden det mindste Spor af Lidelse."

Ved Rio Grande Western Stationen saas i Gaar Morges en Skare alvorlige og sørgmodige Mennesker, der ventede et specielt Tog, som dette Bane-Kompagnis Bestyrere saa venligt havde tilbudt Præsident Joseph F. Smith for at befordre ham og den afdøde Præsident Woodruffs Familie samt andre af deres Venner paa Vejen mod det Tog, der bar Liget af vor kjære Præsident tilbage til det Folk, han elskede saa højt, og som ligeledes elskede og værderede ham i saa høj en Grad.

Selskabet, som gik med Toget nordpaa Kl. 5,30 om Morgenen, indbefattede flere af Præsident Woodruffs Sønner og Døtre samt andre af hans nærmeste Slægtninge, foruden alle de Apostle, som vare i Salt Lake City paa den Tid, nemlig:

Præsident Joseph F. Smith, Præsident Lorenzo Snow, Apostlene F. D. Richards, Brigham Young, Heber J. Grant, Anthon H. Lund og George Teasdale; Ældsterne Jos. E. Taylor og Charles W. Penrose af Stavens Præsidentskab, Ældste George Reynolds, privat Sekretær hos den afdøde Præsident; Ældste W. C. Spence, Kirkens Emigrations-Agent og Hr. D. S. Spencer af O. S. L. Banens Kompagni.

Da Toget, som bar Liget, ankom til Ogden, bestod dets Følge af Præsident George Q. Cannon og hans Hustru, Oberst Isaac Trumbo, Biskop Clawson og hans Hustru, Joseph F. Daynes jun. og Asahel H. Woodruff. Disse fulgte nu med Selskabet, som var kommen hjemme fra, tilbage til Salt Lake City, hvor de ankom Kl. 9,30. Ved hver Station mellem Ogden og Salt Lake havde mange Mennesker samlet sig; og de mange blottede Hoveder og taarefulde Øjne viste deres Kjærlighed og Æresfølelse for den hensovede. Ved Rio Grande Stationen ventede en Masse Mennesker paa Togets Ankomst, og under dyb indtryksfuld og æresfølende Taushed blev Liget fort over til Ligvognen. Følget blev nu ordnet, og alt, hvad der var jordisk af den højt ærede Leder, blev kjørt hen til Woodruffs Villa, Hjemmet, hvorfra han saa kort for drog bort.

Interessante Anvisninger af Præsident Woodruff selv, om hvorledes hans jordiske Legeme skulde begraves.

For mange Aar siden, da Præsident Brigham Young saa Folkets Tilbøjelighed til at gjøre Begravelser meget bekostelige, hvilket syntes ham at være urigtigt, indbød han de tolv Apostle til at give ham en skreven Forklaring om, hvorledes de hver for sig ønskede at faa deres jordiske Legeme begravet efter Døden. De fleste af dem besvarede denne Opfordring, og deres Svar findes endnu opbevarede. Nogen Tid derefter skrev Præsident Woodruff sit Svar over sin egen Haandskrift, men uden Dato; det lyder saaledes:

„Angaaende min Død og Begravelse vil jeg sige, at jeg ønsker, at Kirkens Historieskriver efter min Død skal offentliggjøre en kort Beretning om mit Levnetsløb og Missionsarbejde som en Ældste og Apostel i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Jeg ønsker, at mit Legeme skal vadskes rent og klædes

i rent, hvidt Linned i Overensstemmelse med det hellige Præstedømmes Orden, og at det skal lægges i en net, rummelig Kiste af vort eget Lands Træ. Jeg ønsker ikke, at sort skal benyttes som Prydelse hverken til Kisten eller til Ligvognen, der befordrer mig til mit Hvilested. Jeg ønsker heller ikke, at min Familie eller mine Venner skulle bruge noget som helst Tegn paa Sorg eller Bekymring ved min Begravelse eller nogen Tid derefter; thi dersom jeg forbliver trofast til Døden, vil det ikke gavne nogen at sørge over mig. Jeg har intet at sige med Hensyn til, hvilke Ceremonier der skal bruges ved min Begravelse, uden dette, at jeg ønsker, at saa mange af Præsidentskabet og de Tolv, som ere tilstede ved den Lejlighed, skulle tale, eftersom Aanden vil tilskynde dem. Deres Taler ville være til de levende. Hvis Aandeverdenens Love og Regler tillade det, kunde jeg ønske selv at være tilstede ved Begravelsen, men jeg skal rette mig efter de Raad, jeg vil modtage der. Jeg ønsker, at en almindelig pæn Marmorsten bliver sat ved Hovedenden af min Grav med mit Navn og min Alder paa, samt at jeg døde i fuld Tro paa Jesu Kristi Evangelium og i Samfund med de Hellige.

Wilford Woodruff,
Præsident over de tolv Apostles Quorum."

Et stort Tab.

Overagent F. A. Wardleigh af Rio Grande Western Bane-Kompagni sendte W. C. Spence, Kirkens Emigrations-Agent, et Brev, der indeholdt følgende:

„Kjære Herre! Vi ville arrangere det saaledes, at et specielt Tog vil afgaa fra Salt Lake City til Ogden Søndag Morgen Kl. 5,30 til Tjeneste for Præsident Smith og hans Selskab. Paa Hjemrejsen vil den Banevogn, som rummer Selskabet, blive føjet til Toget, der har Liget i Varetægt.

Idet vi tilbyde Kirkens Autoriteter denne Tjeneste, udtale vi tillige vor Medfølelse for dem i det store Tab, Kirken og hele Verden lider ved at miste en Mand, der i en saa overordentlig høj Grad har vundet deres Respekt og Troskab, der havde den Ære at kjende ham.

I al Oprigtighed
Rio Grand Western Bane-Kompagni
ved F. A. Wardleigh, Agent."

Short Line-Banens ærefulde Tilbud.

Præsident Joseph F. Smith modtog i Morges følgende Brev fra W. H. Bancroft, Bestyrer af O. S. L. Banen:

„Kjære Herre!

Hvis »Short Line« Banen paa nogen Maade kan være Dem behjælpelig med at bringe Præsident Woodruffs Lig hjem, ville vi med Glæde lade Dem afbenytte et Tog til at befordre Dem selv og andre, som De kunde ønske at have med til Ogden, og Toget skal vende tilbage nøjagtig til den Tid, De ønsker. Vi ville med Glæde føje en privat Vogn til Toget til Deres Afbenyttelse."

Overagent H. M. Clay af »Union Pacific« Banen sendte Præsident Smith nedenstaaende:

„Kjære Herre — Tillad mig at berette, at jeg fornylig har modtaget følgende Telegram fra Hr. Lomax i Omaha, som er Overagent ved U. P. Banen, og selv deltager jeg fuldtud deri: De bedes venligst at meddele Mormon-

kirkens Autoriteter og den sorgfulde Familie vor inderligste Medfølelse i deres store Sorg over afdøde Præsident Wilford Woodruff, og jeg tilbyder herved hvilken som helst Tjeneste, der staar i vor Magt."

Uheld og Farer.

Præsident Woodruff var en mærkværdig Mand, ikke alene med Hensyn til det Arbejde, han har udført, men ogsaa paa Grund af de mange Farer og Uheld, der have fundet Sted i hans skjæbnerige Liv. I Treaarsalderen faldt han i en stor Kjedel med kogende Vand, og det varede ni Maaneder, førend man havde noget Haab om hans Helbredelse. Da han var fem Aar gammel, faldt han med Ansigtet mod Jorden ned fra en høj Bjælke i en Lade. Et Aar senere blev han forfulgt af en gal Okse, men i samme Øjeblik, den sprang ind paa ham, styrtede han ned i et Hul, og Dyret sprang helt over ham og luskede derpaa afsted. Samme Aar brækkede han sit ene Ben ved sin Faders Savmølle. Da han var syv Aar, væltede et Læs Hø om paa ham, og han var næsten kvalt, da man fik ham ud. Aaret derefter væltede en Vogn, hvori han kjørte, uden dog at gjøre ham synderlig Skade. Da han var ni Aar gammel, faldt han til Jorden fra et Træ paa Grund af, at en tør Gren, han var kroben ud paa, knækkede. Han blev baaret hen som død, men kom sig dog igjen. Da han var tolv Aar, faldt han i Farmington Floden i Connecticut, men blev af en ung Mand reddet og gjennem store Lidelser bragt til Live. Vandet var tredive Fod dybt. Et Aar senere blev han paa en Vandring over nogle Enge bedøvet af Kulde og faldt i den Søvn, hvorfra kun faa opvaagne, men han blev funden og bragt til Live. Da han var bleven fjorten Aar gammel, kom han til Skade med at flække sin ene Fod med en Økse og blev derved en Krøbling i ni Maaneder. I det næstfølgende Aar blev han en Gang bidt i Haanden af en gal Hund. Da han var sytten Aar og en Dag var ridende paa en Hest paa en stejl og stenet Bakke, kastede Hesten ham af, helt ud over Hovedet mange Fod; efter at have vendt en Kolbøtte i Luften landede han paa sine Ben, men brækkede ved Stødet sit ene Ben paa to Steder og fik begge Anklerne af Led. Først otte Uger derefter blev han i Stand til at komme ud paa Krykker. I 1827, da han en Gang var beskjæftiget med at brække Is i Stykker i et Vandhjul, blev Vandet sat paa, medens han endnu var i Bunden; hans Fødder slap ind i Hjulet, men ved et heldigt Spring kom han derfra og paa Hovedet ud i Vandet, som var tre Fod dybt, og undgik derved at blive knust i Hjulet. I 1831 blev han atter indviklet i et stort Drivhjul, men ved et forvovent Spring ud imod en skarpkantet Stenmur slap han med nogle faa mindre Saar. Den følgende Vinter led han meget af Lungefeber. I 1833, samme Dag han blev døbt, sparkede en Hest Hatten af hans Hoved, og ti Minutter derefter faldt han ud af en Kane, kom under Gængerne og blev slæbt over Sneen ned til Foden af en lang Bakke uden at tage synderlig Skade. I 1834 undslap han lykkelig Døden to Gange; den ene Gang blev et Gevær tilfældigvis affyret, saa at Ladningen kom ham meget nær, og den anden Gang var Geværet rettet mod ham, men gik ikke af, da Manden forsøgte at skyde ham. I April 1839, da han en Dag kjørte paa Forstykket af en Undervogn, vip-

pede den forover, saa at han kom i Klemme mellem den og Vognstangen, og hans Hoved og Fødder slæbtes paa Jorden. Hestene løb løbsk og slæbte ham en halv engelsk Mil ind imod et højt Gjærde. Han blev slemt saaret, men det viste sig, at intet Ben var brækket. Da han i Juli Maaned 1842 var paa Vandring til St. Louis i Missouri, blev han heftig syg af Galdefeber, og da han i August ankom til sit Hjem i Nauvoo, maatte han holde Sengen i 40 Dage og syntes at være Døden nær, men ved Guds Naadegave og Salvelse af Præstedømmet blev han helbredet. Den 12te September 1843 Kl. 5 om Eftermiddagen tog han fra Boston med Iltoget til Portland. Seks Mil sydpaa fra Kennebunk stødte Toget, da det var bleven mørkt, paa et andet; flere Vogne bleve aldeles ødelagte, Maskinmesteren blev dræbt, og mange af Passagererne kom til Skade, men han var ganske uskadt. Den 5te Oktober 1846, medens han med de Hellige havde lejret sig paa Vestsiden af Missouri-Floden, var han i Færd med at hugge Træer om; ved Fældningen af et Træ blev han knust i Brystet, og tre Ribben i hans venstre Side bleve brækkede; hans venstre Arm, Hoite og Laar bleve ligeledes meget slemt kvæstede. Han var ogsaa bleven beskadiget indvendig, men red dog 2½ Mil tilhest over en ujevn Vej hjem til Lejren, hvor han blev baaren til sin Vogn. Her lagde Præsident Brigham Young i Forening med sine to Raadgivere deres Hænder paa ham og bød hans Smerter at forlade ham i Herrens Navn. Han vilde ingen Læge have, men blev dog saa stærk, at han kunde gaa oppe 20 Dage efter, at Ulykken ramte ham, og 10 Dage derefter tog han til sit sædvanlige Arbejde igjen. Den 21de April 1856 var han behjælpelig med at flytte en Okse, som var død af Gift og var bleven flaaet; hans Arm kom i Berøring med Giften, der i Løbet af en Uges Tid begyndte at virke. Hans hele Legeme svulmede op og syntes at være angrebet overalt. Præsident Young lovede ham ved Salvelsens Udførelse, at han skulde vorde helbredet og leve, til han havde fuldført sin Skabelses Maal her paa Jorden. Skjøndt dødt Kjød havde sat sig i hans Saar og maatte bortskjæres og uddrages paa flere Maader, blev han dog omsider ganske helbredet.

Uagtet alle disse Lidelser var Præsident Woodruff dog en frisk, kraftig og virksom Mand indtil sine sidste Levedage. Medens han var yngre, kunde han holde ud at gaa 40 à 50 engelske Mil om Dagen og har endog tilfods tilbagelagt 60 Mil paa en Dag. Han forrettede paa regelmæssig Maade enhver Pligt, der paa Grund af hans høje Kald paahvilede ham, og var næsten hver Dag paa sit Kontor, hvor han med sine Medarbejdere deltog i Kirkens Bestyrelse og ligeledes i Direktionen af flere forskjellige Foreninger, som han stod i Forbindelse med. Indtil for kort siden arbejdede han undertiden paa sin Mark og i sin Have. Han var fuldtud i Besiddelse af sine Sandser. Han var middelhøj, velskabt, rask og munter. Han har altid været meget maadeholden og havde fuldkommen Tillid til Forsynets alvise Styrelse og fuld Tro paa ethvert Princip, tilhørende den Kirke, hvorover han præsiderede. Han havde vundet, ikke alene de Sidste-Dages Helliges Tillid og Ære, men ogsaa andre Folks af alle Klasser, som ikke vare af samme Mening som han angaaende Religion, men som havde lært at kjende hans ufor-

falskede Ærbarhed og Dyd, hans Forekommenhed mod alle, hans pralfrie Væsen samt hans faste Urokkelighed i sin grundige Overbevisning. Han var en af de mest fremragende Mænd, som har levet i Slutningen af dette paa Begivenheder rigeste Aarhundrede i Verdens Historie.

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Den 24de og 25de September 1898.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 med Afsyngelse af Salmen Nr. 132: „Fader vor i Himlen", og Bøn af Jørgen Petersen, hvorefter Salmen Nr. 272 blev sungen.

Følgende Missionærer fra Zion vare til Stede: Joseph Mc Murrin af den europæiske Missions Præsidentskab, Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, Nels Jenson, Præsident over Kjøbenhavns Konference, Hyrum Olsen, Joseph Jensen, Frederick Christensen, G. A. Brandt, Thomas Jensen, Peter Hansen, Alexander F. Nielsen, T. F. Torbensen, N. A. Rasmussen, H. C. Hansen, Julius H. Hansen, C. T. Nielsen, Charles Jensen, Geo. D. Hansen, Gideon Olsen, Andrew B. Jensen, Jacob Christensen, Jens N. Hansen, P. G. Hansen, G. A. Millerberg, Theodor Nystrom og Andrew Andersen, af hvilke de fire sidste vare besogende.

Præsident Nels Jenson bød de forsamlede velkommen og foreslog G. A. Brandt som Konferencens Skriver.

Missionærerne afgave derpaa deres Rapporter om Tilstanden i de forskjellige Grene, hvor de havde arbejdet; deraf fremgik det, at Evangeliet skrider fremad, og at Udsigterne for Fremtiden ere gode.

Præsident Jos. W. Mc Murrin, med Alexander Nielsen som Tolk, sagde, at han var glad ved at mødes med de Hellige i Kjøbenhavn; han talte derpaa om Evangeliets Gjengivelse til Jorden og sagde, at Folk i Almindelighed ikke vilde tro det; han bar sluttelig sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission.

Mødet sluttede med Afsyngelse af Salmen Nr. 234: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger", hvorefter Taksigelse af Ældste Peter Hansen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet tog sin Begyndelse med Salmen Nr. 154: „O Gud, jeg sov saa tryggelig". Bøn af Ældste Thomas Jensen, hvorefter Koret sang Nr. 270: „Zions Børn, afryster Sorgen".

Ældste A. F. Nielsen talte om Kristi Opstandelse og hans Personlighed derefter. Den samme Aand, hvorved hans Disciple kjendte ham, er hos de Sidste-Dages Hellige. Profeten Woodruff havde sagt, at Gud ikke vilde, at nogen skulde lede hans Kirke paa Afveje, og vi burde derfor ære og opholde Herrens salvede Tjenere.

Ældste Frederick Christensen var glad ved at mødes med de Hellige i Konference. Vi have annammet det samme Evangelium, som Frelseren lærte paa sin Tid, og vi ere udsendte for at forkynde det til alle Folk ligesom hans Apostle og Disciple i fordums Dage. De samme Gaver følge dem, som tro og adlyde det. Han talte ligeledes om Guds Personlighed og Egenskaber.

Koret sang Nr. 78: „Zion, naar paa Dig jeg tænker".

Præsident Nels Jensen oplæste derpaa følgende Rapport: Kjøbenhavns Konference bestaar af 7 Grene, hvori 1 Højpræst og 17 af de Halvfjerds arbejde. Derhos er der 13 Ældster, 5 Præster, 16 Lærere og 2 Diakoner. Af Medlemmer er der 407 og 109 Børn under 8 Aar. Totalsummen er 552. Siden sidste Konference ere 31 blevne døbte, 8 Børn velsignede, 2 udelukkede; Missionærerne have besøgt 6709 Familier, holdt 3392 evangeliske Samtaler og 189 Forsamlinger, samt udspredt 5702 Skrifter og 240 Bøger. Der er 184 Abonnenter paa „Skandinaviens Stjerne".

Præsident Hanson fra Malmø Konference sagde: Vi skulde forkynde Evangeliet uden Løn; thi vi havde annammet det for intet og burde meddele det for intet, ligesom Apostlene i fordums Dage gjorde. Vi udsaa Ordet, og noget deraf bærer Frugt. Den, som er trofast til Enden, skal vorde salig.

Ældste Peter Hansen sagde, at han var glad ved at virke for Evangeliets Fremgang i denne Del af Herrens Vingaard, og bar Vidnesbyrd om Kristi Kirkes Gjenoprettelse paa Jorden i disse sidste Dage.

Ældste Th. Nystrøm glædede sig ved at mødes med de Hellige i Kjøbenhavn. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og formanede alle til Lydighed mod Herrens Bud og Love, at de maatte blive frelste i Guds Rige.

Ældste Charles Jensen sagde, at en Mand maa være kaldet af Gud for at udføre hans Ordinancer paa en for ham behagelig Maade, og beviste Sandheden af sine Ord med Henvisninger til den hellige Skrift.

Mødet sluttede med Afsyngelse af Salmen Nr. 275: „Blæs sagte, I Storme". Derpaa Taksigelse af Ældste C. T. Nielsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 138: „Fader vor, paa Himlens Trone". Bøn blev opsendt af Jens N. Hansen, hvorefter Koret sang Nr. 197: „Er Gud for mig".

Ældste G. A. Brandt afgav sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission og sagde, at Evangeliet er at finde paa Jorden i Dag, ganske som det forhen eksisterede.

Ældste Joseph Jensen var glad ved at mødes med de Hellige i Konference og nyde godt af den samme Aand, som blev udgydt paa Pinsefesten; han sagde, at vi slutte os til den samme Lære, som Apostlene forkyndte ved den Lejlighed, og som Kristus selv prædikede. Ingen har Ret til at udføre Evangeliets Ordinancer, uden at han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var.

Præsident Andreas Peterson foreslog derpaa til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner først Kirkens almindelige Autoriteter og dernæst følgende:

Rulon S. Wells som Præsident over den europæiske Mission med Joseph W. Mc Murrin som hans Raadgiver.

Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission.

Frederick Christensen som Oversætter og Skriver for „Skandinaviens Stjerne".

G. A. Brandt som Oversætter og Skriver for »Nordstjärnan«.

Nels Jenson som Præsident over Kjøbenhavns Konference og som Forstander over Kjøbenhavns Gren.

Præsident Nels Jenson foreslog følgende:

Hyrum Olsen, Joseph Jensen, Alex. J. Nielsen, Thomas Jensen og Peter Hansen som Medhjælpere i Kjøbenhavns Konference.

T. J. Torbensen som Forstander for Lolland og Falsters Gren med R. A. Rasmussen som hans Medhjælper.

Hans C. Hansen som Forstander for Sydøst-Sjælland med Julius H. Hansen som Medhjælper.

C. T. Nielsen som Forstander for Nordvest-Sjællands Gren med Charles Jensen som Medhjælper.

George D. Hansen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren med Gideon Olsen som Medhjælper.

Jacob Christensen som Forstander for Sydvest-Sjællands Gren med Jens N. Hansen som Medhjælper.

Andrew B. Jensen som Forstander for Bornholms Gren.

Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Præsident Nels Jensen sagde, at Missionærerne havde virket trofast, og et godt Arbejde var bleven udført i de forløbne seks Maaneder. Ældsterne gjorde god Fremgang i at lære Sproget. Han omtalte derpaa nogle af Evangeliets første Principper.

Ældste Hyrum Olsen, assisteret af Koret, sang derpaa Salmen „O, min Fader, Du, som troner".

Præsident Andreas Peterson talte om Syndefaldet og vore første Forældres Handlefrihed; Herren fordrede altid Lydighed af sine Børn; han befalede Moses at lade sin Broder Aaron tale for sig, da Moses undskyldte sig for Herren med, at han ikke selv var veltalende. Ved Lydighed bleve Israels Børn udfriede og velsignede, men bleve ogsaa straffede for Ulydighed. Evangeliet, som i et langt Tidsrum ikke var paa Jorden, er gjenoprettet og bliver nu forkyndt saavel til fattige som rige, dem til Frelse, som adlyde det.

Mødet sluttede med Afsyngelse af Salmen Nr. 182: „Den Seer", hvorefter Julius H. Hansen frembar Taksigelse til Gud.

Søndag Aften Kl. 6.

Ved Mødets Begyndelse sang Koret Salmen Nr. 29: „Se, Guds Rige nu frembryder", Bøn af Gideon Olsen og en engelsk Sang af Koret.

Ældste Thomas Jensen sagde: Paa Grund af den Vantro, der har hersket over Folket, har Himlen været lukket i mange Aarhundreder, men formedelst sin Naade og Barmhjertighed mod sine Børn har Gud atter talet ud af Himlen til Menneskene og gjengivet Evangeliet med alle de Gaver og Velsignelser, der forhen tilhørte det. Han formanede enhver til at efterleve dets Bud og Love, paa det at vi maatte erhverve os en evig Frelse og Salighed.

Præsident Joseph W. Mc Murrin sagde, at vi burde ransage alt og beholde det, som er godt. Gud er uforanderlig og vil give sine Børn Oplysning om Sandheden saa vel i Dag som fordum, hvis vi søge efter den. Han erklærede, at Engle have besøgt Jorden og gjengivet Evangeliet; Missionærerne have forladt alt, hvad de have kjært, for at forkynde det til deres Medmennesker. Han formanede de Hellige til at sætte et følgeværdigt Eksempel i deres Vandel og raadede alle fremmede til at undersøge vore Lærdomme.

En engelsk Korsang, der begynder: »Let the mountains shout for joy«, blev afsungen af Sangkoret.

Præsident Nels Jenson talte om Tilstanden hos de Hellige hjemme i Zion, Børnenes Opdragelse og deres Undervisning i Friskolerne der; de fattiges Børn havde lige saa god Lejlighed til at lære som de riges. Han sagde, at Kirkens Embedsmænd og Evangeliets Gaver vare de samme nu som forhen, og at Aabenbaring i vore

Dage ikke var noget at forundres over, men var i Overensstemmelse med Bibelen. Dernæst berørte han Mormons Bogs Fremkomst samt Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission og Kristi Kirkes Gjenoprettelse i Aaret 1830. Han takkede enhver, der paa nogen som helst Maade havde bidraget til at gjøre Konferencen behagelig; særlig takkede han Sangkoret og dets Leder, Ældste Hyrum Olsen, for de mange smukke Salmer og Sangnumre, som de havde udført.

Konferencen sluttede derpaa med Afsyngelse af Salmen Nr. 160: „Naar skal vi vel ses igjen", og Taksigelse af Præsident Andreas Peterson.

Mandag den 26de Kl. 10 blev et Præstedomsmøde afholdt, hvor mange gode Raad bleve givne af de præsiderende Brødre.

G. A. Brandt,
Skriver.

Den 15de Oktober 1898.

Kirkens Første Præsidentskab.

Til de Sidste-Dages Hellige overalt i Verden.

Et specielt Møde blev i Morges afholdt af Apostlene for at forhandle enkelte Sager af stor Vigtighed. Følgende vare til Stede: Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Joseph F. Smith, Brigham Young, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, Mariner W. Merrill, Anthon H. Lund, Matthias F. Cowley og Abraham O. Woodruff. Under Forhandlingerne omtaltes Nødvendigheden af at bemyndige en til at være Forvalter for Kirken, saa at dens Sager kunde forvaltes paa retmæssig Maade, og medens dette var Gjenstand for Betragtninger, udtalte flere af de tilstedeværende, at der ved denne Sammenkomst var en passende Lejlighed til at organisere det første Præsidentskab, hvilket vandt almindeligt Bifald og derfor blev foreslaaet og vedtaget.

Det blev dernæst foreslaaet og enstemmigt vedtaget, at Lorenzo Snow skulde indtage Stillingen som Kirkens Præsident med Ret til at vælge sine Raadgivere, hvorefter han udvalgte George Q. Cannon som sin første og Joseph F. Smith som sin anden Raadgiver, hvilket ligeledes vandt enstemmigt Bifald af Apostlene. Derpaa blev Præsident Snow udnævnt til Kirkens Forvalter og Franklin D. Richards til Præsident over de tolv Apostle, og hvert Forslag blev enstemmigt vedtaget.

Salt Lake City, den 13de September 1898.

George F. Gibbs,
Skriver.

Ere de Sidste-Dages Hellige oprigtige?

De, som beskylde de Sidste-Dages Hellige for, at de ikke ere oprigtige, maa enten være ganske uvidende om de mange stærke Beviser paa Oprigtighed, der findes i dette Folks Historie, og om de Opofrelser, de fra Tid til anden gjøre for deres Religion, eller ogsaa maa det være deres Hensigt imod al Overbevis-

ning at øve deres Ugudelighed ved at nedværdige et Folk, hvis Historie aldeles modbeviser disse falske Beskyldninger. Var det Mangel paa Oprigtighed, at det nittende Aarhundredes Profet, Joseph Smith, af egen fri Villie foretrak et Liv, betynget med Nød og Fare, og tilsidst med Frimodighed gik sin Død imøde, alt paa Grund af det Vidnesbyrd, han bar om sin Herre og Frelser? Var det Mangel paa Oprigtighed, da hans Efterfølger, Brigham Young, og hans Troesfæller efterlode alt, hvad de ejede af jordisk Gods i Missouri og Illinois, til at konfiskeres af deres Fjender og begave sig paa en Vandring, der i Møjsommelighed og Farer næppe finder sin Lige, hellere end at fornægte Guddommeligheden af den Mission, hvortil han af Herren var bleven kaldet?

Er der en Mulighed for, at de, som fulgte efter det første Selskab af Pionerer, vare mindre oprigtige, da de modigt vovede sig ud paa en Vandring, hvor en øde Ørk strakte sig 1200 Mile foran, og hvor kun vilde Dyr og rovbegjærlige Indianere søgte Bolig; hvor, selv om Vognsporene af deres Fodgængere vare blevne udslettede, man dog næsten kunde opspore dem ved de mange Grave og Benlevninger af Trækdyr, de efterlode paa deres Vej som et rigt Bytte for Ørkens Ulve? Medens dette foregik, og fem Hundrede af deres kraftigste Mænd efter Opfordring vare iblandt de Forenede Staters Tropper, der gik i Krig mod Meksiko, udsendte de paa samme Tid Missionærer uden Pung eller Taske for at bære Evangeliet til England og andre Steder. Alt dette kunde de have undgaaet, hvis de kun vilde have forkastet deres Tro ved at nægte deres Missions Gudommelighed, og at Joseph Smith var sendt af Gud.

Tværtimod, saa snart de havde bosat sig, begyndte de paa at bygge Bedehuse, hvor de kunde forsamle sig og tilbede den Allerhøjeste og takke ham for deres Befrielse fra deres roveriske og blodtørstige Fjender. Medens de endnu sadde i Fattigdom, blev et Tempel grundlagt, der først efter 40 Aars Forløb blev fuldført og kostede omtrent 18,000,000 Kroner at bygge og nu staar som et Underværk til Forbauselse for Rejsende fra alle Verdens Lande. Tre andre Templer, der tilsammen have kostet omtrent det samme Beløb som Salt Lake Templet, vare imidlertid blevne opførte og benyttede.

Over 1700 Missionærer ere nu adspredte i de forskjellige Verdensdele, hvor de rejse omkring og prædike Jesu Evangelium uden Betaling og paa egen Bekostning, og som følgelig ere borte fra deres behagelige Hjem i 2 til 3 Aar, alene paa Grund af deres Tro paa Gud og deres Kjærlighed til Menneskeslægten.

Lad mig nu i al Oprigtighed spørge, om noget af dette er Tegn paa Mangel paa Oprigtighed? Hvis det er Tilfældet, hvad fordres der da for at stadfæste dette Folks Oprigtighed med Hensyn til dets Trosbekjendelse?

Men, siger en, det er Eders Ledere, som ikke ere oprigtige, og Folkemængden følger og adlyder dem som saa mange Narre. De, som for nærværende Tid ere Folkets Ledere, vare iblandt dem, der viste deres Udholdenhed under de største Trængsler og Farer, Kirken har mødt, idet de have baaret Evangeliet til Jordens Nationer uden Pengebelønning, medens de i deres Hjem efterlode alt, hvad de havde kjært her paa Jorden, og virkede i deres Missionsliv flere Aar ad Gangen, hvor de med Taalmodighed modtoge Verdens Haan og Spot ligesom Apostlene, der levede paa Kristi Tid; og istedenfor som andre kristne Prædikanter

at modtage Belønning, betale mange af dem selv frivillig Tusinder af Dollars aarlig til Kirkens Fund som Tiende og Offergaver.

Dømmer nu selv, om de Sidste-Dages Hellige ere oprigtige eller ikke; thi paa Frugten kjendes Træet, og disse ere Frugterne af en Tro, der overgaar deres skinhellige Anklageres Forstand, som med Villie udsprede falske Rygter om et Folk, der, hvis det var nødvendigt, vilde lade sit Liv for Herrens Sag.

(Fra Mill. Star.)

Ankomst.

Følgende Missionærer ere ankomne fra Zion:

Den 1ste Oktober: Morten Jensen fra Richfield, John W. Larsen fra Collingston, Swen J. Nielsen fra Centerfield og Adolph Bergen fra West Jordan, Utah.

Den 10de Oktober: Søren Rasmussen fra Draper, Thorvald S. Jensen fra Salt Lake City og Ola Olson fra Millville, Utah.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkommen.

Beskikkelse.

Ældste Andrew Petersen beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

Ældste Morten Jensen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste J. W. Larsen beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference.

Ældste Adolph Bergen beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsarbejde med Tilladelse til at rejse til Zion:

Ældste D. W. Sørensen løses fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ældsterne A. Dahlrud, E. Mikkelsen og Lars J. Halling løses fra at arbejde i Kristiania Konference.

Disse Brødre have udført en god Mission, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse, og at Herrens Velsignelse maa blive dem rigeligen tildelt.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemøde i Aarhus.

Afholdt den 1ste og 2den Oktober 1898.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8 i Forsamlingslokalet i Borupsgade Nr. 14. Af Missionærerne fra Zion vare følgende til Stede:

Joseph W. Mc Murrin af den europæiske Missions Præsidentskab, Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, H. P. Nielsen, Præsident over Aarhus Konference; Ældsterne Andrew Petersen, L. Lauritzen, L. O. Dorius, H. T. Petersen, Joseph L. Petersen, C. M. Mikkelsen, D. W. Sørensen,

N. L. Andersen, C. S. Sorensen, N. C. Petersen, Chr. Steffensen, Rasmus Nielsen, P. S. Nielsen, Peter Petersen, J. J. Petersen, Anton Anderson og Frederick J. Holst.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 117, og Bøn opsendtes af Ældste Andrew Petersen, hvorpaa Salmen Nr. 147 blev afsungen.

Præsident Nielsen bød de tilstedeværende velkommen og udtalte Haabet om, at vi maatte have en god Tid sammen i de forestaaende Møder.

Følgende Grensforstandere afgave deres Rapporter om Tilstanden i deres respektive Grene: L. Lauritzen, Randers; L. O. Dorius, Grenaa; C. M. Mikkelsen, Horsens; Joseph Petersen, Silkeborg; H. T. Petersen, Odense; D. W. Sorensen, Esbjærg; og H. P. Nielsen, Aarhus; gjennemgaaende vare Menighederne i god Forfatning; naar undtages enkelte Egne, ere Udsigterne for Evangeliets Fremgang gode, og ikke faa undersøge Sandheden. Alle ønskede fremdeles at være nidkjære i at sprede Evangeliets Lys blandt Menneskene.

Ældste Andrew Petersen aflagde et kraftigt Vidnesbyrd og opmuntrede sine Søskende til Trofasthed i at efterleve Guds Bud og Love. Han lagde særlig Vægt paa Lydighed mod Herrens Tjenere.

Ældste Holst omtalte Aarsagen, hvorfor han var her — nemlig for at forkynde Evangeliet for sine Slægtninge og Venner — og bar derefter sit Vidnesbyrd om dets Sandhed.

Præsident Andreas Peterson talte i Korthed til de forsamlede, hvorefter Mødet sluttedes med Salmen Nr. 5. Bøn blev opsendt af Ældste Dorius.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Konferencen fortsattes. Mødet begyndte med Salmen Nr. 60. Bøn opsendtes af Ældste L. Andersen. Derefter blev Salmen Nr. 253 afsungen.

Ældste H. T. Petersen betragtede i sin Tale den tilbagelagte Tid af sit Missionsliv; han var nu løst fra dette og kunde rejse hjem til sine kjære i Zion; han udtalte sin Glæde over at have været et Redskab i Herrens Haand til at forkynde Evangeliet og gjorde nogle Sammenligninger mellem Guds Bud, givne fordum og nu, samt opmuntrede alle til at være trofaste og holde sig nær til Herren.

Ældste Anthon Andersen, som ogsaa var løst fra sin Mission, udtalte sin Glæde over at være bleven anset værdig til at forkynde Evangeliet.

Ældste Chr. Steffensen sagde, at han formedelst Tro havde annammet Sandheden, og endnu havde hans Tro ikke svigtet ham, men var tvært imod stadig bleven større; af den Aarsag var han her i Herrens Tjeneste; han omtalte enkelte af Herrens Handlinger med sine Børn i fordums Dage og dvælede ved Johannes den Døbers Mission, ligeledes ved Kristi Mission paa Jorden, hvortil han var forud beskikket; han sluttede med at sige, at Evangeliet er gjengivet til Jorden i vor Tid med samme Magt og Myndighed som før.

Salmen Nr. 136 blev dernæst afsungen.

Missionspræsidenten foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner Kirkens Autoriteter, og hvert Forslag blev enstemmigt vedtaget. Endvidere sagde han, at Ældste H. P. Nielsen var løst fra sit Missionsarbejde med Tilladelse til at rejse hjem; Ældste Andrew Petersen blev derpaa enstemmig valgt som Præsident over Aarhus Konference og tillige som Forstander for Aarhus Gren.

Præsident Nielsen beskikkede derpaa

følgende Ældster til deres fremtidige Arbejds-Distrikter saaledes:

Aarhus Gren, C. S. Sørensen og Joseph Petersen som Medhjælpere; Randers Gren, L. Lauritzen som Forstander og Peter Petersen som Medhjælper; Grenaa, J. J. Petersen som Forstander; Horsens, Christian Mikkelsen som Forstander og Peter S. Nielsen som Medhjælper; Silkeborg, L. O. Dorius som Forstander og Rasmus Nielsen som Medhjælper; Esbjerg, D. W. Sorensen som Forstander og Niels L. Andersen som Medhjælper; Odense, R. C. Petersen som Forstander med Chr. Steffensen som Medhjælper; hvert Forslag til disse Brødres Opholdelse blev enstemmigt vedtaget. Dernæst læste Præsident Nielsen en statistisk Rapport over Aarhus Konference som følger:

Konferencen bestaar af 7 Grene, hvori 2 Højpræster og 15 af de Halvfjerds virke, tillige er der 23 Ældster, 8 Præster, 11 Lærere og 4 Diakoner. Der er 267 Medlemmer og 93 Børn under 8 Aar; Totalantal: 406 Sjæle; døbte 23, emigrerede 18, udelukkede 7, døde 3; Abonnenter paa „Skandinaviens Stjerne" 143, Huse besøgte 3446, evangeliske Samtaler holdt 2143, Møder holdt 288, Skrifter udspredte 3829 og Bøger udspredte 96.

Præsident Mc Murrin talte derpaa til Forsamlingen, medens Ældste H. P. Nielsen var hans Tolk. Omendskjønt han ikke forstod meget af, hvad Brødrene havde sagt, følte han dog, at Herrens Aand var udgydt over dem i et rigt Maal. Vi havde ved oprakte Hænder vidnet, at vi vilde opholde Kirkens Autoriteter og de andre Brødre i vor Tro og vore Bønner, samt praktisere de Lærdomme, de give os fra Tid til anden. Han hentydede i sine Bemærkninger til Kirkens nye Præsident, Lorenzo Snow, som nu er 84 Aar, og af en høj Karakter, som ingen har Aarsag til at kritisere; denne vilde i lige saa rigt Maal som hans Forgængere blive ledet ved Aabenbarelsens Aand, der tilhører hans høje Kald, og lede Folket fremad til Liv og Salighed. Han har i mange Aar deltaget i Kirkens Affærer, hvorved han har megen Erfaring med Hensyn til de Pligter, der nu paahvile ham i hans nye Embede. Taleren bad de Hellige om at opholde den nye Konference-Præsident i deres Tro og Bønner; angaaende Præsident Nielsen sagde han, at denne havde udført et godt Arbejde og kunde nu rejse hjem, forvisset om at have sine Foresattes udelte Tilfredshed. Han opmuntrede de Hellige til at skride fremad; thi denne var en Prøvestand, og vi ville blive belønnede i Forhold til, hvad godt vi gjøre. Han formanede de Hellige til at helligholde Sabbaten og efterleve Visdomsordet og Tiende-Loven. Ved at efterleve disse vise vi Herren vor Taknemlighed for hans Velsignelser, som vi modtage i vort daglige Liv. Vi burde erindre, at vi faa alting af ham. Han vidnede om Evangeliets Sandhed og haabede, at vi alle maatte forblive trofaste.

Efter Afsyngelse af Salmen Nr. 269 blev Mødet sluttet med Bøn af Ældste C. S. Sørensen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 43. Bøn opsendtes af Ældste L. Lauritzen, hvorefter Sangen Nr. 272 paafulgte, og den hellige Nadver blev uddelt, medens Koret sang Salmen Nr. 260.

Præsident Andreas Peterson fremstod og talte til de forsamlede om Bønnens store Nødvendighed og den Virkning, den vil have, saafremt den opsendes i Oprigtighed; han henviste særlig til Joseph Smiths første Bøn og dennes Besvarelse. Saaledes skulde ogsaa

vi bede Herren om at vise os den rette Vej. Han talte dernæst om Kristi Mission fra hans Daab, indtil han led Døden og opstod af Graven. Han bevidnede, at et stort Frafald indtraf, og at Evangeliet nu atter var gjengivet ved Profeten Joseph Smith, med alle de Velsignelser, Gaver og Kræfter, som tilhøre det, og formanede de fremmede til at undersøge de Lærdomme, som fremsættes af de Sidste-Dages Hellige, thi de ere Vejen til Salighed. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle de forsamlede.

Koret sang derpaa Salmen Nr. 201.

Ældste R. C. Petersen bar sit Vidnesbyrd om, at det, der var bleven sagt af Brødrene, som tidligere havde udtalt sig, var Sandhed og i Overensstemmelse med den hellige Skrift. Han glædede sig ved at være agtet værdig til at forkynde Herrens Evangelium for sine Medmennesker ligesom Apostlene i fordums Dage.

Ældsterne J. J. Petersen, Peter Petersen og Joseph L. Petersen aflagde Vidnesbyrd om Sandheden af Herrens Værk paa Jorden i vor Tid og ønskede at opfylde deres Pligter i at fremhæve hans Sag.

Salmen Nr. 60 blev nu afsungen, og Mødet sluttedes med Bøn af Ældste R. Nielsen.

Søndag Aften Kl. 8.

Salmen Nr. 234 blev afsungen, og Ældste D. W. Sørensen opsendte Bøn, hvorefter Salmen Nr. 160.

Præsident Nielsen omtalte Kristi Evangeliums Grundlærdomme, hvilke ganske stemme overens med det nye Testamentes Lære; ligeledes talte han om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse til at være en Guds Profet til Menneskeslægten i vor Tid; han formanede alle til at vise Lydighed mod Herrens Bud og Love og i Særdeleshed de Hellige til at forblive trofaste.

Koret sang en Salme, og Ældste Rasmus Nielsen bar sit Vidnesbyrd om Sandheden.

Ældste C. S. Sørensen berørte i sin Tale mange af de samme Principper, som hans Brødre havde henvist til. Han ønskede, at de tilstedeværende fremmede bedre maatte lære at kjende os som et Folk og de Lærdomme, vi fremlægge.

Derpaa blev Konferencen sluttet med Afsyngelse af Salmen Nr. 7, hvorefter Ældste Andrew Petersen opsendte Bøn.

Møderne vare vel besøgte; i Særdeleshed var dette Tilfældet Søndag Aften, da Salen var ganske fyldt med Hellige og fremmede.

Mandagen den 3die blev et Møde holdt af Præstedømmet, hvor Missionærerne modtoge mange gode Instruktioner.

P. S. Christiansen,
Skriver.

Diskussionens Aand.

(Fortsat fra Side 286).

En anden Ting ved Missionærernes Arbejde i Nutiden, som jeg synes ikke er aldeles anbefalelsesværdig, er den Skik, som nogle Ældster have, at indlade sig i Diskussion med hverandre iblandt de Hellige, ja, endogsaa med Vantroende, om de Skriftsteder, der ikke forklare sig selv. Hvad som helst en Ældste i Kirken siger, vil i det mindste af nogle af Medlemmerne

antages som lovgyldigt. Medens nu en Person har Ret til at have sine egne Anskuelser, er han, selv om han er en Embedsmand i Kirken, visselig ikke berettiget til at lære nogen Lærdom som Kirken tilhørende, naar nævnte Lærdom ikke er fuldt ud bifaldet af Kirken. Missionærerne ere instruerede om at prædike Kristi Evangeliums første Principper ved Hjælp af deres talrige Lignelser; hvis Ældsterne i Almindelighed ude i Verden ere kaldte til at gjøre mere end dette, da er jeg uvidende med Hensyn til den fulde Betydning af deres specielle Arbejde; Skriftsteder, som i sig selv ikke ere tydelige nok til at forstaas, og som ikke ere blevne gjorte forstaaelige ved det aabenbarede Lys, kunne gjøres til Gjenstand for mange Udtydninger.

Det blev mig fornylig fortalt, at to af vore Ældster indlode sig i Diskussion i Nærværelse af nogle, som nylig vare indlemmede i Kirken, angaaende Aandens Tilstand efter Døden, og det kom til Ordstrid imellem dem. Vilde det være underligt, om Tilhørernes Tro svækkedes ved denne Mangel paa Harmoni imellem dem, som vare offentlige Lærere og besad Myndighed?

Ligeledes er jeg bleven gjort opmærksom paa en Misforstaaelse imellem Missionærerne med Hensyn til det ufrugtbare Figentræ, hvad Aarsagen kunde være til, at Frelseren forbandede dette Træ. Det blev mig fortalt, at Spørgsmaalet var blevet fremsat af en Vantroende, som havde søgt at latterliggjøre Hensigten og beskjæmme Handlingen. Nogle af Ældsterne saa i denne Hændelse kun Lektier, som kunne anvendes i det menneskelige Liv, saadan som for Eksempel Troens Kraft, og et advarende Eksempel paa, hvad vi, skjønt vi ere fulde af Blade og i andre Henseender optræde, som om vi opfylde vor Skabelses Maal, kunne forvente, hvis Herren ikke finder de gode Gjerningers Frugt, naar han søger efter saadanne. Andre af Brødrene paastode, at Træet selv maa have haft et Ansvar, og antoge, at det maatte have fortjent sin Skjæbne, og saa fremdeles. Er der nogen Grund til at forundre sig over, at de Vantroende og Ældsterne ikke kunde stemme overens, naar der tages Hensyn til, at de sidste vare uenige imellem sig selv? Hvad godt kan der komme ud af en Diskussion, der er baseret paa det Punkt, som er indbefattet i dette Spørgsmaal? Lad den hellige Skrifts Lektier blive antagne, saaledes som de stemme overens med Menneskene i Almindelighed, eller saaledes som de kunne anvendes paa os som Individer. Vi maa sikkerlig lade saadanne Spørgsmaal hvile som dem, der henhøre til Træernes Intelligens og Ansvar, og søge at tilegne os de Ting, som ere naturlige og ikke saa højtflyvende, at de gaa udenfor vor Forstands Fatteevne. Jeg selv skammer mig ikke ved at tilstaa, at de Principper, som det i dette Tilfælde drejede sig om, ere for dybe og for vanskelige for mig.

Vi ville føle os mest sikre, dersom vi klynge os til den aabenbarede Sandheds Jærnspir. Lad os ikke lade nogen Lejlighed gaa tabt, hvorved vi kunne anstille alvorlige Undersøgelser, men lad os alligevel lære at skjelne mellem de Emner, hvis Bestanddele kunne paa en tydelig Maade forklares, og saadanne, som staa langt udenfor al Granskning, og lade de Spørgsmaal ligge, som ere af en saadan Natur, at de ikke forklare sig selv; thi de ville kun foraarsage os unødig Spekulation.

(Mill. Star.)

Tanker om Hjemmet.

(Mel.: Away down upon the Swanee River.)

Langt ude over Havets Bølger,
Fjærnt hen i Vest,
Hvor ofte jeg min Tanke følger,
Der er min Længsel mest;
Vandrer jeg end om hele Jorden,
Længslerne naa
Langt fra det gamle høje Norden
Hjem til de kjære smaa. Kor.

Nu har jeg vandret om blandt Folket
So lange Aar
Og Herrens Evangelium tolket,
Som jeg det selv forstaar;
Aanden, som stedse blev mig given,
Opholdt mit Mod;
Hustru og Børn er trøstet bleven,
Som hjemme jeg forlod. Kor.

Naar atter mine Fjed jeg vender
Mod Zions Land,
Tankerne vemodsfuldt jeg sender
Til skjønne Danmarks Strand.
Ønsket da i mit Hjerte brænder:
Ak! mon igjen
Samles jeg maa med kjære Frænder,
Hvor jeg nu iler hen.

Kor.

Hele Verdens Gods og Ære
Ej opvejer Dig,
O Du, mit Hjem, hvor mine Kjære
Længes nu efter mig.

George Christensen.

Dampskibet Ethiopia af Ankor-Linien, der afgik fra Glasgow den 22de September med et Emigrant-Selskab, og som tillige havde flere hjemrejsende Missionærer ombord, hvoriblandt vare vore elskede Brødre, George Christensen og Axel Jørgensen, ankom til Ny York den 4de Oktober, alle ombord i godt Velbefindende.

Dødsfald.

Den 12te August 1898 afgik ved Døden Ældste **Christian Jensen** i Richfield, Sevier County, Utah. Han var født i Grønholt, Flade Sogn, Hjørring Amt, Danmark. Han var i sin Levetid virksom for Evangeliets Fremme og har foruden sit Missionsarbejde i Danmark tillige udført et stort og frelsende Arbejde for mange afdøde Slægtninge. Blandt hans efterladte Familie er maaske hans Søn Andrew Jensen mest bekjendt blandt Skandinaverne, eftersom han er en af Kirkens assisterende Historieskrivere.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).